

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
186 50 Praha 8, Za Poříčskou branou 7
☎ 24 81 61 71

VÝSTŘÍŽEK Z TISKU

LIDOVÉ NOVINY,
Praha

ze dne: 15. VI. 1996

Galerie

Válka se živí sama...

Věra Jirousová

105a

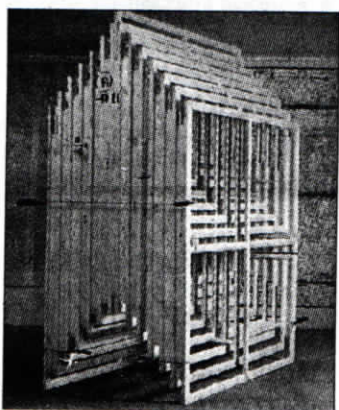
Expozice prací Svatopluka Klimeše, Jany Křížové, Richarda Kočičho, Pavla Trnky, Pavla Richtra, Zdeny Marschalové ze skupiny A.F.T.E.C. a jejich hostů Vratislava K. Nováka a Zorky Ságlové se koná do 25. srpna v Starém královském paláci na Pražském hradě. Výstavu připravil do monumentálního prostoru Starého královského paláce a někdejší Světnice zemských desek kurátor Kamil Nábělek s Asociací kulturních výměn a ve spolupráci s Art Centrem, a. s.

Seskupení výtvarných umělců se dotýká prostřednictvím metaforické řeči svých obrazů a prostorových realizací tématu sounáležitosti s Evropou a zejména prožívání citlivé a napjaté středoevropské sítě kulturních a politických vztahů, v nichž rezonuje válka na eruptivní balkánské hranici starého kontinentu a světa islámské kultury. Vezmeme-li tuto výstavu jako zamýšlení, lze ocenit, že se autoři „ztracené generace“ (narození ve 40. a 50. letech) pokoušejí prolomit bariéru tradičně apolitického českého výtvarného umění. Sotva bychom však mohli konstatovat, že jde o událost, která přesvědčí i silou výtvarného výrazu. Práce výtvarných umělců stejně jako texty v katalogu krouží kolem zvoleného tématu, aniž by ho mohly s danou zkušeností výtvarného i filozofického myšlení uchopit.

Pilře expozice neunesou plnou váhu tématu a také kolísavou úroveň vystavených děl. Přesto se však dvojice otevřených domů z holých a plátnem potažených blindrámů Pavla Richtra, důmysl-

ný projektor stínů Vratislava K. Nováka, minimalistické krajiny Zorky Ságlové přiřazují ke kontextu současného evropského umění. Práce Svatopluka Klimeše evokuje v prostoru antické téma boha války, dovolává se řeči symbolických významů, které se však právě tváří v tvář válce vždy rozpadly, jak o tom svědčí opakované krize měšťanské kultury našeho století.

Expozice jako by v úhrnu vyjadřovala citový úraz této generace a v některých případech i amputaci otevřeného pohledu, způsobeného mnohaletou ztrátou kulturní kontinuity a tlakem minulé politické moci, která poznamenala ty, co ji ignorovali i ty, co jí čelili. Výtvarná díla často následují myšlenku a dohledávají pro ni až dnes dospělý výraz, jako by pracně resuscitovaly zapomenuté archetypy evropské kultury - sdílení základní lidské zkušenosti a poznání smyslu domova, které se otevírá skrze vyjití (vnější či vnitřní exil), cestu a návrat.

Pavel Richtr, Dům II., 1996

Repro LN